

Estapé respon

Després de les caixes, els bancs?

Fabián Estapé

—La setmana passada es va consumir el matrimoni de Caixa Catalunya, Caixa Manresa i Caixa Tarragona. Què n'espereu, d'aquesta fusió, per a les finances catalanes?

—Crec que és un moviment que cal llegir més en clau espanyola que no catalana.

—Què voleu dir?

—Són operacions empeses des del Banc d'Espanya, que vol reorganitzar el sistema bancari. Des que el sistema monetari depèn del Banc Central Europeu, el Banc d'Espanya té dues missions: la primera, vigilar la conducta bancària; la segona, vigilar i orientar les caixes d'estalvis. El Banc d'Espanya es limita a complir un dels seus manaments.

—Siga com siga, aquesta setmana ha nascut la quarta caixa de tot l'estat espanyol, i és catalana. Això hauria de tenir unes repercussions...

—Ara cal esperar que els responsables de cadascuna de les caixes fusionades estiga a l'altura del repte que acaba d'assumir.

—Sembla que tots els implicats han hagut de cedir una mica, sobretot Caixa Tarragona.

—Amb tot, crec que en un moment en què assistim a fusions generalitzades, les caixes catalanes no en podien romandre al marge. Estic convençut que a partir d'ara donaran més bon servei al país.

—Tantes fusions entre caixes no tindran repercussions en els bancs, que de moment estan molt més quiets en aquest aspecte?

—Estic convençut que les fusions a què assistim acabaran influint també en els bancs, que necessiten rentar-se la cara, tant com les caixes. Avui mateix, l'agència de qualificació Moody's ha advertit que la banca espanyola no reconeix als seus comptes el deteriorament dels actius propis.

—Fa unes quantes setmanes que vam assistir a la integració de Caja Navarra i Caja Canarias, la primera operació interregional d'aquesta mena. S'ha obert la porta?

—Jo no entenc gaire aquesta operació, no sé quines són les sinergies d'aquest moviment. A mi no em sembla gaire normal. Quan passen aquestes coses és perquè moltes caixes tenen a la retina què va passar fa pocs mesos amb la Caja de Castilla-la Mancha. Ningú no vol que la seva caixa la hi hagi d'intervenir el Banc d'Espanya.

—Canviem de qüestió i parlem d'Europa. El govern britànic de Gordon Brown vol engegar una campanya de privatitzacions per plantar cara al dèficit públic accelerat que té el seu país. Hi veieu gaire consistència en aquesta mesura?

—És una opció que es pot provar, no crec que sigui cap disbarat. Parlem d'un país on el primer ministre no pot pagar les obres del seu jardí.

—Alguns analistes apunten que la recuperació prematura d'Alemanya podria ajudar-nos a avançar la nostra recuperació, perquè implica una millora de les nostres exportacions. Què en penseu?

—La recuperació ha d'arribar sobretot gràcies a Alemanya. Amb tot, temo que la nostra situació no es pot resoldre només per aquesta via. Caldria molts més estímuls abans de veure la llum.

Violeta Tena

L'entrellat

Toni Canyís

Aprofitem la crisi

De què ens haurà servit aquesta maleïda crisi, si només aspirem que, quan hagi passat, tot continuï igual? No serveix al sistema financer, per exemple, on reparaix la immoralitat de les retribucions abusives. Ni ens servirà a tots plegats si la nostra principal aspiració vital continua essent emular l'estil de vida dels més rics. No haurà servit de res si pensem que ens en podem sortir només fent alguns retocs als sistemes financer i productiu. Si continuem pensant que és un entrebanc circumstancial, i no veiem que cal repensar el sistema, econòmicament, socialment i ambientalment ens encaminarem cap a una ensopegada encara més grossa. És veritat que les crisis no són un bon moment per a aprendre. Mirant enrere, de les frustracions personals que creen més aviat n'han sortit involucions col·lectives. Potser sí que d'aquesta crisi encara no se'n racionalitzen les causes ni les sortides, però, en canvi, es pot percebre a l'ambient una sensació estesa d'haver anat massa enllà. D'haver creuat massa límits, en l'edificació, la contaminació, el consum i l'endeutament. Fins i tot el festival de casos de corrupció ens ho fa cada dia prou evident. Però no n'hi ha prou: hauríem d'aprofitar l'avinentesa per reflexionar sobre les contradiccions del sistema econòmic actual, fonamentat en el somni de la desmesura. Que el creixement il·limitat no és més que una quimera es fa més evident que mai quan no hi ha creixement. No es pot continuar sacralitzant el treball per sobre de la vida mentre hi ha tanta gent sense feina. Hem de canviar de valors. No ho farem d'un dia per un altre, però sí que hauríem de començar a pensar on posem límits a la nostra activitat, en les petites decisions de cada dia. Pot ser un canvi atractiu, perquè es tracta de viure amb menys, però viure millor.

Periodista